

РЕШЕНИЕ

№ 98

гр. Благоевград, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети февруари
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: П. Узунов

Членове: Вера Коева
Емилия Дончева

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Вера Коева Въззивно гражданско дело №
20231200500086 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба с вх.№
901931/12.12.2022г. от П. С. П., със съдебен адрес в гр.С. ул. С , чрез адв.Г. Ц.,
против решение №900315/27.10.2022г. на РС-Сандански по гр.д. №
125/2020г.,с пр. основание чл.258 и сл. от ГПК.

С атакувания акт са отхвърлени исковете за присъждане на търсените
суми за извънреден труд и лихви за посочените периоди,ведно с разносните
по делото, като в полза на работодателя са присъдени разносните по делото.

Недоволен от атакувания акт е останал жалбоподателя, който го намира
за незаконосъобразен и настоява за неговата отмяна и уважаване на
предявените искове, за което подробно се обосновава. Не се правят
доказателствени искания.

Въззиваемата страна оспорва жалбата като неоснователна, поддържа
обжалвания акт, който настоява да се потвърди, за което също подробно се
аргументира без да прави доказателствени искания.

Съда като съобрази становищата на страните и материалите по делото
намира жалбата за допустима, тъй като са налице всички предпоставки за
това.Въззивната жалба отговаря на изискванията по чл.260 и 261 от ГПК,
подадена е срещу подлежащ на въззивна проверка съдебен акт, в срока по
чл.259 от ГПК и от легитимна страна с правен интерес от обжалването, с
оглед на което е редовна.

Във въззивната инстанция не са приети нови доказателства по реда
на чл. 266 от ГПК.

След анализ поотделно и в съвкупност на приетите от
първоинстанционния съд доказателства, решаващият състав прие за
установено от фактическа страна следното:

От удостоверение, издадено от отдел "Административен" при ОДМВР- Благоевград се установява, че от 05.02.2018 год. ищецът е служител в МВР и че със заповед с рег. № 244з-241/ 02.02.2018г., считано от 05.02.2018 г. е бил назначен на длъжност „стажант“ и че със заповед № 244з – 2031 от 12.10.2018г., считано от 01.11.2018г. е преназначен на длъжност полицаи в Група „Охранителна полиция“ на Районно управление – Сандански при ОДМВР- Благоевград.

От приложените по делото протоколи за отчитане на работното време между 22,00 ч. до 06,00 часа се установява, че ищецът през периода от 01.11.2018 год. до 31.01.2020 год. е работил на 12- часови смени от 19:00 часа до 07:00 часа или от 19:30 до 07:30 часа. Отработеното от ищеца време между 22,00 часа и 06,00 часа, времето на разположение и положения труд по време на официални празници в РУ –Сандански за исковия период е било отчитано ежесечно с протоколи, изготвени и подписани от началника на РУ и утвърдени от директора на ОДМВР- Благоевград в края на отчетения месец. По делото е безспорно, че отработеното от ищеца време между 22,00 часа до 06,00 часа е било заплащано, съгласно Заповед № 8121з –791-2810/2014г. и Заповед № 8121з – 1429/ 23.11.2017г. на Министъра на вътрешните работи, (обн. в неофициален раздел на ДВ, бр. 98/ 08.12.2017г.) ежесечно като допълнително възнаграждение в размер на 0,25 лева на час. Същото се установява и от платежните бележки, приети като доказателства по делото.

От заключението на допуснатата съдебно- счетоводна експертиза се установява, че отработения от ищеца труд за времето от 22,00 часа до 06,00 часа за периода от 01.11.2018г. до 31.01.2020 год. възлиза на 632 часа. Тези часове според вещото лице, преизчислени с коефициент 1,143 за превръщането им в дневен труд, възлизат на 722, 38 часа. След преизчисляването за положения извънреден труд според вещото лице на ищеца се дължи възнаграждение в размер на 714, 87 лева.

Въз основа на изложените факти, Благоевградският окръжен съд приема, следните правни изводи :

Предявеният иск е с правно основание чл. 178, ал.1, т.3 във вр. с чл. 187, ал.6 и ал.9 от ЗМВР. На първо място в казуса следва да се отчете, че съгласно чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР ищецът е държавен служител на длъжността младши оперативен дежурен в група Охранителна полиция в РУ Сандански, като съгласно ал.2, статутът на държавните служители по ал.1, т.1, предл. второ се урежда от този закон. Т.е. предвидена е специална уредба на правата и задълженията на този род служители на МВР, съдържаща се само в този закон. В подкрепа на този извод са и разпоредбите на ал.4 и ал.5 от същия член, които регламентират, че правата и задълженията на другите категории служители на МВР, а именно държавни служители, които не са полицейски органи и лицата, работещи по трудово правоотношение в МВР, се регламентират съответно от Закона за държавния служител и от Кодекса на труда. Поради изложеното, настоящият състав приема, че спорният въпрос в делото дали следва да се заплати извънреден труд на ищеца в резултат на преизчисляване, като положението от него нощен труд се умножи с коефициент, следва да се реши съгласно правната уредба в ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове. ЗМВР и приложимата към процесния период Наредба №8121з776 от 29.07.2016г. не предвиждат трансформирането на отработени нощни часове в дневни при сумарно изчисляване на работното време на държавните служители по ЗМВР. Правна уредба за такова превръщане на отработени нощни часове в дневни се съдържа в чл. 9, ал.1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, която не е приложима за заплащането на възнагражденията на тези държавни служители. Този извод не се променя от разпоредбата на чл. 188, ал.2 от ЗМВР, според която държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по

Кодекса на труда, защото последната е за права, които не са свързани със заплащането на нощния труд. Видно е от чл. 140 от КТ и чл. 140а от КТ, че те вменяват допълнителни задължения за работодателя да осигури необходимите условия за полагането на този труд, така че той да не засегне здравето на работниците и служителите, като им осигури топла храна, ободряващи напитки и други облекчаващи условия за ефективно полагане на нощния труд, както и като извърши съответно наблюдение и проверка на здравословното им състояние. Тези норми съдържат и защита за определени групи работници и служители от полагането на такъв труд с оглед тяхното здравословно състояние и години или с оглед грижите, които дължат на членовете на семейството им (виж чл. 140, ал.4 от КТ). В контекста на изложеното не може да се приеме, че за процесното правоотношение е приложима разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от НСОПЗ, тъй като специалният подзаконов нормативен акт, а именно Наредба №8121з-776 от 29.07.2016г. не урежда хипотезите на превръщане на отработените нощни часове в дневни при сумарно изчисляване на работното време, чрез умножаване на първите със съответен коефициент. На първо място решаващият състав счита, че приложението на НСОПЗ към конкретни правоотношения е предпоставено от нормата, за прилагането на която е приета. Съгласно чл. 7, ал.2 от ЗНА наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен. Видно е от §2 на ЗР на НСОПЗ, че се издава на основание чл. 244, т.2 и чл. 261 от КТ, т.е. за да уреди прилагането на тези норми, касаещи възнагражденията и обезщетенията по трудови правоотношения. Следва отново да се отбележи, че правоотношение, от което извежда претендираното обезщетение за нощен, респ. извънреден труд ищецът, не е трудово, а служебно и има специална правна уредба в ЗМВР. В подкрепа на горните разсъждения е и нормата на чл. 2 от НСОПЗ, която изчерпателно очертава кръга правоотношения, за които се прилага. В този кръг не са включени правоотношенията на държавните служители - полицейски органи. За да приемат, че НСОПЗ е приложима в казуса, ищецът и първоинстанционният съд се позовават на празнота в правото. Легална дефиниция за празнота в правото се съдържа в разпоредбата на чл. 46, ал.2 от ЗНА. Според нея, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Ако такива разпоредби липсват, отношенията се уреждат съобразно основните начала на правото на Република България. По отношение на процесния случай настоящият състав счита, че не е налице празнота в правната уредба, а е налице уредба в специален закон, с която не е признато право на държавните служители по ЗМВР да получат преизчисление на отработените нощни часове труд с умножаването им с коефициент по чл. 9 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, което право последната наредба дава на работниците и служителите, чиито трудови правоотношения се уреждат от КТ. Лишаването на държавните служители от такава трансформация на отработени нощни часове в дневни, се компенсира с други предвидени в ЗМВР права и привилегии, като по - продължителен платен годишен отпуск, по - висок размер на обезщетенията при пенсиониране и др.

Горните доводи не се променят от възприетото в решението от 24.02.2022г. на СЕС по дело С-262/20, според което член 8 и член 12 от Директива 2003/88 ЕО на Европейския парламент и на съвета от 4 ноември 2003 година, относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приеме национална правна уредба, която предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работещите в публичния сектор, като полицаи и пожарникари е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. СЕС допълва, че при всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време,

заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. Както вече съдът посочи, такива компенсиращи мерки са предвидени за полицаите и пожарникарите в националното ни законодателство. В съответствие с изразеното становище на въззивния състав е и постановеното в обсъжданото решение на СЕС, че членове 20 и 31 от Хартата на основните права на ЕС трябва да се тълкува в смисъл, в който допускат определената в законодателството на държавата членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел и е съразмерна на тази цел. Безспорно е, че високата обществена значимост на полаганият труд от полицаите и пожарникарите и правомощията им за защитата на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението, установени в ЗМВР, обосновават съразмерност на законодателната уредба, предвиждаща полагането на 8 часов нощен труд от тях.

Дори да са приложими нормите на чл.9, ал. 2 във вр. с ал.1 от НСОПЗ към казуса, то не се установиха предпоставките в същите за прилагането им към правоотношението на Елена Петкова. Това е така, защото нощна продължителност на неговото работното време не е по-малка от тази на дневното. Заедно с това неговият труд не се отчита въз основа на заработено по трудови норми. Следва да се отбележи и друга разлика в правната уредба по специалния закон - ЗМВР, чийто чл. 179, ал.1 предвижда, че нощните смени на служителите - полицейски органи, са от 22ч. до 6ч., т.е. 8 часа. По КТ обаче, продължителността на нощния труд е допустимо да бъде 7 работни часа, поради което е приета правната уредба в НСОПЗ при отчитането му да се умножава с коефициент, който да го приравни като продължителност на дневния труд, който е 8 часа.

По изложените съображения Благоевградският окръжен съд счита, че предявеният иск е неоснователен. Горните мотиви налагат потвърждаване на обжалваното решение, като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него разноски, които възлизат в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37 ЗПрП във вр. с чл. 23, т. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, доколкото се касае до иск по трудов спор с определен материален интерес. Съдът съобрази, че производствата по трудови дела за работниците и служителите съгл. чл. 359 КТ са безплатни, което обаче не се отнася при неблагоприятен за тях изход до дължимите разноски, направени от насрещната страна.

Водим от изложеното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, чл. 178, ал.1, т. 3 вр. чл. 187, ал. 5 ЗМВР, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 900315/27.10.2022 година, постановено по гр.д. № 125/2020 година по описа на РС Сандански.

ОСЪЖДА П. С. П., с ЕГН *****, със съдебен адрес в гр.С. ул. С, чрез адв.Г. Ц. да заплати на ОД на МВР - Благоевград, с адрес – гр.Б.ул. В.Ч, представлявана от Директора сумата от 100 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____